

úřadu hájiti ex officio. I kdyby tedy st-l byl uplatňoval námitku krasochuti, jako námitku veřejnoprávní, nemohl by z tohoto důvodu proti projektu brojiti, ježto nebyl by k této námitce věcně legitimován. To platí i o jeho námitce, že úřad o otázce krasochuti rozhodl, aniž si vyžádal nový znalecký posudek.

Podobně jest tomu i s námitkou, že uskutečněním projektu ztratí st-lův dům sluneční světlo a vyhlídku. Také zde nezná stav. řád nějaký všeobecný sousedský nárok na to, aby stavbou na sousedním pozemku nebylo sousedu odnímáno světlo nebo vyhlídka. Nárok takový mohl by býti opírán jedině o zvláštní ustanovení stav. řádu, jakým jest na př. předpis § 72 odst. 1 stav. řádu. Že by projektovanou stavbou nějaké takové ustanovení bylo porušeno, stížnost netvrdí. — — — — —

Č. 10.652.

Stavební právo: Jde-li o stavbu, pro kterou stavebník se dožaduje úlev podle VII. hlavy zák. o stav. ruchu (č. 43/1928 Sb.), řídí se lhůta k podání odvolání proti stav. povolení a kompetence úřadů odvolacích podle ustanovení zák. o stav. ruchu.

(Nález ze dne 23. června 1933 č. 10.863.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8908/30, 9729/32.

Věc: Alois K. v Ch. proti zemskému úřadu v Brně o včasnost rekursu ve věci stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rudolf N. v Ch. požádal za povolení ke stavbě hospodářského a obytného stavení na parc. č. ... kat. obce Ch. a v žádosti uvedl, že stavěti bude na základě zákona o stav. ruchu. Starosta obce Ch. jako stav. úřad I. stolice udělil výměrem ze 13. října 1930 stavebníku žádané stavební povolení. Odvolání, které st-l proti udělení stav. povolení podal, odmítl zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím jako opožděné z těchto důvodů: Rozhodnutí stav. úřadu I. stolice obsahuje co do lhůty správné poučení o opravných prostředcích ve smyslu § 59 odst. 4 zák. č. 43/28, že proti tomuto rozhodnutí možno podati do 8 dnů odvolání cestou instanční. Ježto rozhodnutí bylo st-li dodáno dne 14. října 1930, počala 8denní lhůta odvolací běžeti dne 15. října 1930 a končila dne 22. října 1930, takže odvolání st-lem dne 28. října 1930 podané, podáno bylo po uplynutí odvolací lhůty rozhodnutím I. stolice správně stanovené a bylo je proto odmítnouti jako opožděné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Na sporu jest především otázka, byl-li žal. úřad kompetentním, aby rozhodoval jako stolice II. o rekursu st-le, podaném proti stav. povolení udělenému stolicí I., či zda k vyřízení rekursu kompetentním bylo obecní zastupitelstvo, a dále otázka, zda rekurs měl býti podán v 8denní lhůtě § 59 odst. 4 zák. č. 43/28, či ve 14denní lhůtě § 136 mor. stav. řádu.

Odpověď na obě otázky závisí na tom, zda v daném případě bylo možno použití normy § 59 odst. 4 zák. o stav. ruchu č. 43/28, platné podle § 79 zák. č. 45/30 a § 3 opatření Stál. výb. č. 155/29 v době, kdy rozhodnutí I. stolice bylo vydáno. Norma ta ustanovuje, že stížnosti při stavbách podle zák. o stav. ruchu povolovaných jest podati nejdéle v 8 dnech po doručení rozhodnutí I. instance u ní k zem. úřadu politickému, a jest normy té podle § 68 zák. č. 43/28 použití při všech stavbách obytných domů, které se provádějí s podporou podle ustanovení hlavy V. a dále při všech stavbách, pro které se stavebník dožaduje úlev podle této hlavy.

V daném případě prohlásil stavebník ve své stavební žádosti, že hodlá stavěti na základě zák. o stav. ruchu, čímž zřejmě dal na jevo, že hodlá použití výhod tohoto zák. (srov. Boh. A 8908/30 a 9729/32). Poněvadž, jak uvedeno, podle § 68 odst. 1 zák. č. 43/28 aplikovati jest předchozí ustanovení § 59 odst. 4 nejen na stavby obytných domů provedených s podporou podle ustanovení hlavy V., nýbrž vůbec na stavby, pro které stavebník dožaduje se úlev podle hlavy VII. tohoto zák., jest patrné, že žal. úřad právem na daný případ použil předpisů § 59 odst. 4 zák. č. 43/28 a právem nejen osvojil si kompetenci k rozhodování v II. stolici, ale právem také požadoval, aby rekurs k němu podán byl v 8denní lhůtě.

Uvážiti jest pouze, zda důvodná jest další námitka stížnosti, že úřad neměl rekurs st-le odmítnouti jako opožděný, poněvadž st-l nebyl řádně poučen o tom, komu, kam a podle kterého zák. stížnost se podává. Také tuto výtku shledal nss bezdůvodnou. Podle § 3 mor. zem. zák. č. 55/1914 mají zem. výboru podřízené úřady v každém svém písemném rozhodnutí nebo opatření uvéstí výslovně, zda jest přípustný opravný prostředek, ve které lhůtě a u kterého úřadu má býti podán. Jisto jest, že stav. úřad vyhověl tomuto předpisu potud, že ve svém rozhodnutí opravný prostředek připustil a k podání jeho 8denní lhůtu stanovil. Spor mohl by býti pouze o to, zda dodatkem »v cestě instanční« dostatečně také určil, u kterého úřadu rekurs má býti podán. Měl-li však st-l za to, že tomu tak není, a že úřad neuvedl, u kterého úřadu má býti rekurs podán, pak měl podle § 3 posl. odstavce mor. zem. zák. č. 55/1914 zvláštní stížností domáhati se toho, aby tento nedostatek byl odstraněn.

Ostatně st-l podal svůj rekurs správně u úřadu k přijetí jeho příslušného a nebyl tedy neúplným poučením úřadu ohledně podacího místa uveden v omyl, takže nemůže jíti o vadu podstatnou, pro kterou by musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno. St-l ovšem mýlil se v příčině trvání rekursní lhůty, ale tento jeho omyl nebyl zaviněn úřadem, který správně st-le o trvání rekursní lhůty poučil, nýbrž st-lem samým, který nesprávně vyložil si zákon. Důsledky tohoto svého omylu musí st-l nésti sám.

Č. 10.653.

Učitelstvo: * Ustanovení odst. 6 § 30 zák. č. 104/26 nezakládá nároku učitele, aby o jeho služebních platech, které již došly úpravy judikátním výrokem úřadu, bylo rozhodnuto znovu.

(Nález ze dne 23. června 1933 č. 10.864.)